Stuk **633** (2005-2006) – Nr. 1

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2005-2006

22 december 2005

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

**– van de heren Herman Schueremans, Jan Roegiers en Sven Gatz
en de dames Hilde Crevits, Helga Stevens en Else De Wachter –**

betreffende de algemene maatschappelijke aanvaarding en gelijkschakeling van holebi's

TOELICHTING

DAMES EN HEREN,

1. Inleiding

Hoeveel homo's, lesbiennes en biseksuelen er in Vlaanderen zijn, valt moeilijk te zeggen. Lang niet alle holebi's komen openlijk uit voor hun seksuele geaardheid. Dat heeft tot gevolg dat cijfers uit enquêtes over relationele of seksuele voorkeur niet altijd even betrouwbaar zijn. Bovendien komen gedrag en zelfdefiniëring niet systematisch overeen. Peilingen naar seksueel gedrag, naar seksuele gevoelens of naar jezelf benoemen als homo, lesbienne of bi, leveren telkens andere cijfers op. Onderzoek van de Vakgroep Sociologie van de Gentse Universiteit[1] leert dat 5% een realistische gemiddelde schatting is. Dat cijfer staat voor ongeveer een kwart miljoen Vlamingen. Diverse internationale onderzoeken spreken over schattingen van 5 à 10%.

Verder blijkt dat tussen de 10 en 20% van de bevolking rechtstreeks te maken heeft met homoseksualiteit, omdat iemand in de directe omgeving homo of lesbisch is. Een ander opvallend cijfer is dat het besef of iemand holebi is, op vrij vroege leeftijd ontstaat. Ongeveer 60% van de Vlaamse holebi's weet voor zijn of haar 19e levensjaar hoe de vork in de steel zit. Daartegenover staat dat een aanzienlijke groep van 40% pas na de negentiende verjaardag zich bewust wordt van zijn of haar holebiseksualiteit.

2. Zelfaanvaarding

Het slechte nieuws is dat volgens een enquête één op drie jonge holebi's ooit rondloopt met het idee zichzelf te doden. Blijkens een in 1998 door de professoren John Vincke en Cees Van Heringen (Universiteit Gent) uitgevoerde studie, zou een kwart van de jonge lesbiennes ooit een zelfmoordpoging hebben ondernomen, terwijl bij de jongens één op de acht (12,4%) zich van het leven probeerde te beroven. Bij de heterojongeren bedraagt dat aantal respectievelijk 5,4% en 5,9% of één op de twintig. In 2004 liet de Franse Gemeenschap een studie over dat thema uitvoeren door de Fédération des Associations Gayes et Lesbiennes en door de vzw Magenta. Daaruit bleek dat zelfmoord bij jongens tussen 15 en 24 jaar de tweede voornaamste doodsoorzaak is (na verkeersongevallen); bij meisjes is zelfmoord de derde belangrijkste doodsoorzaak. 20 tot 30% van de jongeren van beide seksen spelen wel eens met de gedachte om zich van het leven te beroven. Daarbij geldt reële of onderstelde homoseksualiteit als tweede belangrijkste reden om tot de wanhoopsdaad over te gaan. Die vaststellingen kunnen worden aangevuld met de verklaringen van auteur Michel Dorais uit Québec, die in zijn in 2001 verschenen referentiewerk "Mort ou fif" verklaarde dat homoseksuele jongens en lesbische meisjes zes tot tien maal meer zelfmoord plegen dan adolescenten die als heteroseksueel door het leven gaan. De cijfers tonen aan dat een doordacht beleid kan helpen bij de zelfaanvaarding en maatschappelijke aanvaarding van holebi's.

De jongste jaren is de maatschappelijke positie van holebi's ontegensprekelijk gevoelig verbeterd. De kroon op het werk was de openstelling van het huwelijk voor koppels van gelijk geslacht op 30 januari 2003, waardoor personen van hetzelfde geslacht voortaan een volwaardig partnerschap voor het leven kunnen afsluiten. Toch is het werk niet af. Holebi's stoten nog steeds op vooroordelen, onbegrip en wettelijke problemen en ongelijkheden.

3. Situatie in het buitenland

Wereldwijd wordt homoseksualiteit nog steeds gediscrimineerd. In ten minste 80 staten worden homoseksuele handelingen bij wet veroordeeld als misdrijven of worden die handelingen als zodanig vervolgd. Vandaag blijven de levensomstandigheden van homo's, lesbiennes, biseksuelen en transseksuelen in de wereld ongunstig. Zo worden homoseksuele handelingen bij wet veroordeeld in bijvoorbeeld Algerije, Senegal, Kameroen, Ethiopië, Libanon, Jordanië, Armenië, Koeweit, Puerto Rico, Nicaragua, Bosnië & Herzegovina. In diverse landen kan die veroordeling oplopen tot meer dan tien jaar gevangenisstraf (bijvoorbeeld in Niger, Libië, Syrië, India, Maleisië, Cuba en Jamaica). In Oeganda en Guyana voorziet de wet zelfs in levenslange hechtenis en in een tiental staten, waaronder Afghanistan, Iran en Saoedi-Arabië, kan zelfs de doodstraf daadwerkelijk voltrokken worden. Vrij recent heeft een aantal presidenten uit Afrika zonder blikken of blozen opnieuw bevestigd dat zij persoonlijk ten strijde zullen trekken tegen homoseksualiteit die als een 'anti-Afrikaanse

[1] "Een beleidsgerichte algemene survey van Vlaamse homoseksuele mannen en vrouwen". Projectleider: prof. dr. John Vincke. UGent, Vakgroep sociologie

gesel' wordt beschouwd. In sommige landen, waar homoseksualiteit niet in het strafwetboek voorkomt, nemen weliswaar de vervolgingen toe. In Brazilië bijvoorbeeld, waar doodseskaders en skinheads terreur zaaien, werden tussen 1980 en 2000 officieel 1.960 moorden van homofobe inslag geregistreerd.

4. Nationale dag ter bestrijding van homofobie

Omdat er nog altijd sprake is van vooroordelen, onbegrip, wettelijke problemen en ongelijkheden, moet Vlaanderen een mentale voortrekkersrol blijven spelen om holebi's gelijke kansen te bieden in onze maatschappij en holebiseksualiteit als maatschappelijk gegeven bespreekbaar en aanvaardbaar te maken. Om dat doel te bereiken, is een aantal beleidsopties en maatregelen nodig die zowel op het federale als het regionale beleidsniveau moeten worden genomen. Dit voorstel van resolutie concentreert zich vanzelfsprekend op het Vlaamse aspect, met bijzondere aandacht voor sensibilisering en beeldvorming, wetenschappelijk onderzoek, een gerichte aanpak ten opzichte van specifieke groepen van holebi's en de ouders van holebi's binnen een algemeen beleidskader van gelijke kansen, alsook preventie van aids en soa's.

Als het meest zichtbare element wenst dit voorstel van resolutie de invoering van een nationale dag ter bestrijding van de homofobie in te voeren. Hiermee willen de indieners het voorbeeld van Canada volgen en aldus gevolg geven aan de oproep van de International Lesbian and Gay Association, die deze eis in de vorm van een petitie heeft gelanceerd. Het oorspronkelijke idee werd overgenomen van Louis-Georges Tin, een onderzoeker aan de Universiteit van Manchester onder wiens leiding de Dictionary of Homophobia tot stand is gekomen. Als concrete dag wordt voor 17 mei geopteerd. Precies op die dag in 1990 schrapte de Algemene Vergadering van de Wereldgezondheidsorganisatie homoseksualiteit van de lijst van geestesziekten. Hiermee poogde de WGO een einde te maken aan meer dan een eeuw homofobie vanuit de medische wereld.

Met die nationale dag wordt meer dan een symbolische daad gesteld. Het is een eerste, duidelijk engagement ten aanzien van de internationale gemeenschap in het streven naar een Werelddag ter bestrijding van homofobie, naar het voorbeeld van de Internationale Vrouwendag of Wereldaidsdag, dat door de Belgische regering kan worden aangewend als actiemiddel om bij internationale instanties zoals de Verenigde Naties, het Hoog Commissariaat voor de Rechten van de Mens en de Europese Commissie te ijveren om die dag op hun officiële agenda te plaatsen. De dag strekt ertoe actie en reflectie te bundelen, om de strijd aan te binden met alle vormen van fysiek, moreel of symbolisch geweld dat gerelateerd is aan de seksuele geaardheid. De algemene aanvaarding van homoseksualiteit in de maatschappij is immers fundamenteel.

5. Wetenschappelijk onderzoek

Het is van fundamenteel belang het begrip holebiseksualiteit op een juiste manier te definiëren en te interpreteren. Belangrijk is dat mensen inzien dat een homoseksuele relatie evenals een heterorelatie een duurzaam en monogaam karakter kan hebben. Uitbreiden van de kennis over holebiseksualiteit is het beste wapen tegen discriminatie en vooroordelen. Daarom moet het wetenschappelijk onderzoek over het fenomeen worden aangemoedigd. Vooral de vraag of holebiseksualiteit genetisch bepaald is, moet kunnen worden uitgeklaard. Indien dat het geval is, verdwijnt elke grond tot discriminatie. Maar ook sociologisch onderzoek over holebi's (wie zijn ze? wat doen ze? hoe leven ze? enzovoort) is noodzakelijk om hun leefwereld beter te begrijpen. Dergelijk onderzoek kan een belangrijke insteek vormen voor het voeren van een gelijkekansenbeleid voor holebi's.

6. Media

Er wordt nog te veel in clichés gedacht over holebi's. Holebiseksualiteit staat niet gelijk met losbandigheid of goedkope kitsch. In die optiek wordt een evenement als de 'gay pride', dat anno 2005 aan zijn tiende editie toe was, veelal beschouwd als schoolvoorbeeld. Het is inderdaad zo dat de minderheid die in excentrieke outfits op praalwagens staat te dansen – in de ogen van sommigen – een bepaald clichébeeld bevestigt. Veel meer is de gay pride echter een noodzakelijk forum om discriminatie aan te klagen en bij de publieke opinie aandacht te vragen voor de eisen van anders geaarde mensen. Het spreekt voor zich dat media hun berichtgeving graag kruiden met eerder sensationele beelden, het zou nochtans een stap vooruit zijn wanneer de gay pride in al zijn facetten zou worden getoond. Een recent voorbeeld van genuanceerde, serene en niet op sensatie gerichte beeldvorming vormt de lesbische relatie tussen Ann en Manon in de één-soap 'Thuis'. Eerder was een serie als 'Queer as Folk' baanbrekend.

Bekende Vlamingen die de regenboogbeweging steunen, kunnen daarmee een fundamentele bijdrage leveren aan de zelfaanvaarding van holebi's en hun aanvaarding door hun familie en de maatschappij. De 'coming-out' van BV's kan daarbij helpen. Wanneer deze 'outing' vrijwillig gebeurt, kan zoiets enkel worden aangemoedigd. Het voorbeeld van Will Ferdy blijft het meest spraakmakend. Toch mag er op bekende mensen geen druk worden uitgeoefend om uit te komen voor hun geaardheid. Wanneer bekende persoonlijkheden tegen hun wil door anderen worden 'geout', moet zoiets scherp worden veroordeeld.

Naast de coming-out van bekende mensen, kan de actieve steun van niet-homoseksuele BV's zeer belangrijk zijn. Sommigen kijken op naar bepaalde artiesten. Wanneer zulke artiesten zich uitspreken voor de aanvaarding van holebiseksualiteit, kan dat bij iedereen leiden tot meer begrip en aanvaarding van het gegeven. Wat bijvoorbeeld de Vlaamse zangeres Liliane Saint-Pierre ter zake doet in Vlaanderen, mag baanbrekend worden genoemd. Met liedjes als 'Sasha' en 'Het verschil' heeft zij het gegeven 'anders geaard zijn' bezongen. Tegelijk wendt ze haar bekendheid aan om respect te vragen voor holebi's en partroneert ze de Gentse vereniging van ouders van holebi's.

7. Onderwijs

Voor de overdracht van kennis over holebiseksualiteit is een belangrijke taak weggelegd voor het onderwijs. Positief kunnen omgaan met invloed en macht, maar ook met diversiteit qua geslacht, etnische herkomst, leeftijd, handicap, seksuele voorkeur en uiterlijk en met intimiteit, seksualiteit en grenzen zijn vaardigheden die in de vakoverschrijdende eindtermen, ontwikkelingsdoelen en basiscompetenties zijn opgenomen. Toch betekent dat in de praktijk niet altijd dat de holebithematiek effectief en objectief aan bod komt. Verdere nauwgezette opvolging van de eindtermen is daarom nodig.

8. Kennis van en over holebiseksualiteit

Ook de algemene verspreiding van kennis over holebiseksualiteit moet worden bevorderd. Zo is het van belang dat openbare bibliotheken beschikken over een collectie literatuur over holebiseksualiteit en de bekendste periodieke publicaties van holebi-organisaties ter beschikking kunnen stellen van hun lezers.

9. Holebiseksualiteit en gelijke kansen op de arbeidsmarkt

In tegenstelling tot bijvoorbeeld allochtonen, vrouwen, ouderen of personen met een handicap, is de subgroep van holebi's minder zichtbaar en bijgevolg moeilijk af te bakenen. Tevens balanceert men op het randje van de privacy bij het in kaart brengen van de doelgroep. Van werknemers die gaan solliciteren bijvoorbeeld, kan bezwaarlijk worden verwacht dat zij verplicht worden om hun geaardheid kenbaar te maken. In die zin zijn de holebi-organisaties geen vragende partij om quota op te leggen. Zij leggen eerder de nadruk op een algemeen tolerant klimaat op de werkvloer.

10. Gelijkekansenbeleid

Het voeren van een gelijkekansenbeleid daarentegen is wel wenselijk.Op 8 mei 2002 werd op Vlaams niveau het decreet inzake de evenredige arbeidsparticipatie goedgekeurd. De Vlaamse Regering heeft echter bij de afbakening van de prioritaire doelgroepen de holebi's niet behouden. Een bijsturing van die beslissing met het oog op het voeren van een uitgebalanceerd beleid ten aanzien van holebi's op de werkvloer is wenselijk. Wat dat betreft, is uit de recente SERV-studie "Holebi's en de arbeidsmarkt" van 13 april 2005 gebleken dat nog steeds een grote groep van holebi's hun seksuele voorkeur verzwijgen op het werk. Voor velen is dat veeleer een negatieve keuze. De vaststellingen dat één op de vier holebi's ooit een vijandige houding heeft ervaren op de werkplaats en dat 16% beweerde de laatste vijf jaar het slachtoffer te zijn van fysiek of verbaal geweld, zullen allerminst bevorderlijk werken voor het outingproces. Anderzijds – en dat is hoopvol – stellen vele holebi's dat de reacties op de coming-out op het werk uiteindelijk positiever, of minder negatief, waren dan wat ze hadden verwacht. Velen vinden het dan ook spijtig dat ze de stap niet eerder hebben gezet. Bovendien blijkt uit onderzoek, uitgevoerd door Vincke in 1999, dat ongeveer 60% van de respondenten er zeker van was dat de collega's hun seksuele geaardheid kennen. In vergelijking met 1991 is dat een positieve evolutie, toen amper een derde van de werkgevers en 40% van de collega's op de hoogte waren. De basis blijft alleszins het creëren van een bedrijfssfeer waar holebiseksualiteit op een normale manier wordt geïntegreerd in de algemene bedrijfscultuur. Niemand hoeft te koop te lopen met zijn geaardheid, maar niemand mag leven met de angst om voor zijn geaardheid uit

te komen, laat staan er hinder van ondervinden bij de uitoefening van zijn of haar baan of in de omgang met collega's. Om die ambitie te bereiken, mogen van werkgevers of hun organisaties inspanningen worden verwacht om alle werknemers te sensibiliseren zich tolerant te gedragen ten aanzien van holebi's en hen op een gelijke manier te behandelen als hun hetero-collega's.

Holebi's vormen een heterogene groep: naar leeftijd, geslacht, burgerlijke staat (gehuwd, ongehuwd, met kinderen met een hetero-partner, kinderen via adoptie) of afkomst. Een gedifferentieerde aanpak binnen een algemeen beleidskader kan problemen gerichter aanpakken.

11. Oudere holebi's

Een groeiende groep vormen de oudere holebi's. Voor hun specifieke behoeften moeten er oplossingen worden uitgewerkt. Evenwel moet ook hier een mogelijke gettovorming worden vermeden. Het is bijvoorbeeld niet de bedoeling om van overheidswege 'roze' bejaardentehuizen op te richten en al evenmin een vooraf bepaald quotum van kamers in RVT's voor te behouden voor oudere holebi's. Oudere holebi's moeten integendeel aanvaard worden in gewone rust- en verzorgingsinstellingen. Van de rust- en verzorgingsinstellingen mag worden verwacht dat zij een beleid voeren op maat van elke levenssituatie. De overheid kan via een gerichte preventiecampagne de zorgverleners bewust maken van de groeiende groep oudere holebi's. In het algemeen pleiten we er trouwens voor om bejaardentehuizen zo in te richten dat koppels, ongeacht hun seksuele geaardheid, er makkelijker terecht kunnen als koppel en niet alleen als individu.

12. Allochtone holebi's

Eenzelfde uitdaging geldt ten aanzien van allochtonen. Hier doet de moeilijkheid zich voor dat velen problemen ondervinden door hun geloof. Het is niet de taak van de overheid om zich in te laten met religieuze aangelegenheden, maar een actieve samenwerking tussen de overheid, de holebi-organisaties en de allochtone gemeenschap kan in dezen constructief zijn. Intussen bestaan er gelukkig al roze organisaties voor allochtonen, die dienst kunnen doen als aanspreekpunt voor de opvang, begeleiding en belangenverdediging van allochtone holebi's.

13. Holebi's met een handicap

Ook holebi's met een handicap vormen een specifieke en vaak vergeten groep. Er moet aandacht zijn voor hun seksuele geaardheid en hun specifieke behoeften binnen bestaande structuren. Hierbij moet er ook rekening gehouden worden met het feit dat sommige holebi's met een handicap volledig afhankelijk zijn van de 'goodwill' van hun ouders of omgeving die de seksuele andersgeaardheid niet altijd zien zitten. Hierdoor worden de holebi's met een handicap soms belemmerd of zelfs verhinderd om contact te zoeken of te blijven houden met andere holebi's met of zonder handicap. Ook voor die groep kan een actieve samenwerking tussen de overheid, de holebi-organisaties en de verenigingen van/voor personen met een handicap constructief zijn. Door deze samenwerking kunnen de kleine roze 'handicap-specifieke'clubs of verenigingen die hier en daar reeds bestaan voor holebi's met een handicap (bv. het Roze Gebaar voor dove holebi's), beter ondersteund en verankerd worden binnen onze maatschappij. Daarnaast hebben holebi's met een handicap ook behoefte aan een instantie die dienst kan doen als aanspreekpunt voor de opvang, begeleiding en belangenverdediging van holebi's met een handicap.

14. Gescheiden holebi's met kinderen

Een derde doelgroep vormen de gescheiden holebi's met kinderen. Wanneer iemand zijn homoseksuele geaardheid ontdekt tijdens een huwelijk met een persoon van het andere geslacht of er pas na jaren voor durft uit te komen, heeft dat niet alleen een zware impact op het leven van de betrokkene zelf, maar ook op dat van de partner en de kinderen. Vooral wanneer er kinderen in het spel zijn, is een goede opvang van zowel de beide partners als de kinderen en zelfs de ouders van de partners cruciaal om sociale drama's en vechtscheidingen te vermijden.

15. Ouders van holebi's

Steun vinden bij de thuisbasis is een belangrijk gegeven in het aanvaardingsproces van iemands seksuele geaardheid. Voor de zelfaanvaarding van holebi's is het thuismilieu van onnoemelijk belang. Nochtans vormen de ouders van holebi's, zij die één van de belangrijkste steunpilaren voor holebi's kunnen zijn, een vergeten groep. De coming-out t.o.v. ouders en familie vormt voor veel holebi's de grootste moei-

lijkheid. Ook voor de familie zelf is omgaan met de holebiseksualiteit van één van de kinderen moeilijk. Daarom is een goede opvang en begeleiding van ouders van holebi's cruciaal, evenals de opvang van de jonge holebi's zelf. Op dat laatste vlak verrichten vrijwilligers van een aantal holebiverenigingen en een aantal huisartsen schitterend werk, maar de ouders blijven nog te veel in de kou staan. In Gent bestaat er weliswaar een hulpgroep voor ouders van holebi's, maar een dergelijk initiatief is helaas nog niet voldoende verspreid over heel Vlaanderen. Het gebrek aan opvang en begeleiding leidt nog al te vaak tot situaties waarin jongere holebi's op onbegrip stoten bij hun ouders, broers of zussen, met nodeloze ruzies of verwijten en een stijgende onzekerheid over zichzelf als gevolg. De oprichting van hulpgroepen van ouders, eventueel in de schoot van bestaande groeperingen, zou een positieve stap betekenen.

16. Veilig vrijen

Veilig vrijen is in eerste instantie een morele plicht en de verantwoordelijkheid van ieder individu. Van zowel holebi's als hetero's mag de overheid eisen dat ze voldoende verantwoordelijkheidszin aan de dag leggen om noch zichzelf, noch hun partners aan risicogedrag bloot te stellen. Helaas is de werkelijkheid anders en weten we dat risicogedrag – bewust, uit onwetendheid, uit onachtzaamheid, om andere redenen of zelfs te goeder trouw – een feit is. Door de betere medicatie om aids af te remmen en de vele campagnes over veilig vrijen, treedt bij een aantal mensen een zekere condoommoeheid op. Die condoommoeheid moet krachtig worden tegengegaan. Enerzijds moet de overheid voldoende middelen vrijmaken voor het medisch wetenschappelijk onderzoek om de strijd tegen aids en andere soa's op te voeren. Maar anderzijds mag het geld niet in een bodemloze put worden gestort. Iedereen moet zijn verantwoordelijkheid nemen. Toch zijn de 'zet 'm op'- of andere sensibiliseringscampagnes nog lang niet overbodig geworden.

Herman SCHUEREMANS
Jan ROEGIERS
Sven GATZ
Hilde CREVITS
Helga STEVENS
Else DE WACHTER

VOORSTEL VAN RESOLUTIE

Het Vlaams Parlement,

– gelet op het decreet van 8 mei 2002 op de evenredige participatie op de arbeidsmarkt, de federale antidiscriminatiewet van 25 februari 2003, de Europese non-discriminatierichtlijnen 2000/43 en 2000/78 en CAO nr. 38quater van 19 juli 1999, verbindend verklaard door het KB van 31 augustus 1999, alsook de fundamentele rechten van de mens;

– gelet op de discriminatie en de vervolging die holebi's en transseksuelen overal ter wereld te verduren krijgen, en gelet op het feit dat de algemene aanvaarding van holebi's en holebiseksualiteit in onze maatschappij bijgevolg van fundamenteel belang is;

– overwegende dat de Algemene Vergadering van de Wereldgezondheidsorganisatie op 17 mei 1990 homoseksualiteit heeft geschrapt van de lijst van geestesziekten;

– overwegende dat een nationale dag ter bestrijding van homofobie, naar het voorbeeld van hetgeen in Canada bestaat en gelijksoortige initiatieven in de Belgische Kamer van Volksvertegenwoordigers en het Waals Parlement, de voorloper vormt van de instelling van een Werelddag ter bestrijding van homofobie, en de nationale en internationale erkenning zal bevorderen, hetgeen voor de Vlaamse Regering een hefboom vormt om beter de strijd te kunnen aanbinden met alle vormen van fysiek, moreel of symbolisch geweld dat gerelateerd is aan de seksuele geaardheid;

– overwegende dat de kennis over holebi's en holebiseksualiteit systematisch moet worden uitgebreid en wetenschappelijk onderbouwd, en dat het de opdracht van de overheid is gelijke kansen te garanderen aan iedere burger met respect voor diens privacy;

– overwegende dat het onderwijs een cruciale rol speelt in de overdracht van kennis over holebi's en holebiseksualiteit, en een sociale functie heeft bij de aanvaarding van jonge holebi's;

– overwegende dat ongenuanceerde en op sensatie gerichte berichtgeving over holebi's in de media een clichébevestigend effect heeft;

– overwegende dat de werkvloer het terrein bij uitstek is waar holebi's hun seksuele geaardheid verbergen, en waar holebi's nog steeds worden geconfronteerd met discriminatie op het werk, ondanks het bestaan van het decreet op de evenredige arbeidsparticipatie;

– overwegende dat een algemeen beleidskader ten aanzien van holebi's noodzakelijk is, waarbinnen een gedifferentieerde benadering van doelgroepen zoals ouderen, personen met een handicap, allochtonen of gescheiden holebi's met kinderen, de problemen gerichter kan aanpakken;

– overwegende dat holebiseksualiteit niet mag worden vastgepind op het seksuele aspect, maar dat desalniettemin de strijd tegen homofobie gerelateerd is aan blijvende aandacht voor de preventie van aids en soa's en dat die blijvende aandacht noodzakelijk is;

– vraagt de Vlaamse Regering:

1° 17 mei in Vlaanderen uit te roepen tot jaarlijkse nationale dag ter bestrijding van homofobie;

2° er bij de federale regering op aan te dringen ervoor te ijveren dat de internationale instanties, inzonderheid de Verenigde Naties, het Hoog Commissariaat voor de Rechten van de Mens en de Europese Commissie, die dag op hun officiële agenda plaatsen, om zo meer ruchtbaarheid te geven aan de toekomstige initiatieven en aan de in dat verband al gestarte proefprojecten;

3° via het opdrijven van de inspanningen voor wetenschappelijk onderzoek en andere kennisvergaring over holebi's en holebiseksualiteit, de algemene aanvaarding van holebi's en holebiseksualiteit te bevorderen, en de doorstroming van kennis naar het brede publiek te vergroten;

4° de overdracht van kennis over holebi's en holebiseksualiteit via het onderwijs te realiseren via een horizontale aanpak; concreet moet de kennisoverdracht verder reiken dan het biologische aspect: er moet ook aandacht worden besteed aan de historische, culturele, godsdienstige, maatschappelijke en andere aspecten in de leervakken die zich daartoe lenen; een hori-

zontale aanpak is tevens noodzakelijk op alle andere beleidsterreinen om elke vorm van discriminatie op grond van seksuele geaardheid te bestrijden;

5° de schooloverheden te sensibiliseren om onbegrip of zelfs expliciete afwijzing van holebi's door collega's-leerkrachten en de directie tegen te gaan;

6° erop toe te zien dat openbare bibliotheken beschikken over een collectie literatuur over holebiseksualiteit en de bekendste periodieke publicaties van holebi-organisaties ter beschikking stellen aan hun lezers;

7° via overleg met de vertegenwoordigers van de audiovisuele media en de geschreven pers een serene, genuanceerde en informatieve berichtgeving en beeldvorming na te streven over holebi's en holebiseksualiteit;

8° werkgevers of hun organisaties in het kader van de evenredige arbeidsparticipatie aan te moedigen om zich tolerant op te stellen ten aanzien van anders geaarde werknemers, hen zowel bij sollicitaties als tijdens de uitvoering van hun functie en bij eventuele ontslagen op een gelijke manier te behandelen als hun hetero-collega's; tevens wordt van werkgevers of hun organisaties verwacht dat ze holebiseksualiteit op een normale manier integreren in de algemene bedrijfscultuur; het instellen van quota is hierbij niet wenselijk;

9° binnen een algemeen beleidskader in verband met holebi's een gedifferentieerde aanpak uit te werken ten behoeve van bijzondere doelgroepen, zoals ouderen, personen met een handicap, allochtonen en gescheiden holebi's met kinderen, onder meer door er bij rust- en verzorgingsinstellingen op aan te dringen een holebivriendelijk beleid te voeren en via een gerichte campagne zorgverleners bewust te maken van de groeiende groep oudere holebi's;

10° bijzondere aandacht te besteden aan de opvang en de begeleiding van ouders van holebi's, onder meer door het aanmoedigen van de oprichting van hulpgroepen van ouders van holebi's, eventueel binnen bestaande roze groeperingen;

11° alle holebi's en hetero's op hun individuele verantwoordelijkheid te wijzen om hun seksualiteit op een veilige manier te beleven, alsook een preventief beleid te voeren dat condoommoeheid bestrijdt en dat veilig vrijen promoot via sensibiliseringsacties.

Herman SCHUEREMANS
Jan ROEGIERS
Sven GATZ
Hilde CREVITS
Helga STEVENS
Else DE WACHTER